

Sygn. I C 416/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2019 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa C. B.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuraturze Rejonowej w Słupsku

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki C. B. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 416/19

Uzasadnienia

Powódka – C. B. wniosła przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Rejonowemu w Słupsku pozew o zapłatę kwoty 100.000 zł wraz z odsetkami. Wskazała przy tym, że składała wnioski o ściganie różnych osób – sędziów, prokuratorów, władz spółdzielni mieszkaniowej, a pozwana nie podjęła żadnych czynności.

Pozwany Skarb Państwa – Prokurator Rejonowy w Słupsku wniósł o oddalenie powództwa w całości. W pierwszej kolejności wskazał, że wszelkie zarzuty i roszczenia powódki są pozbawione podstaw i nie mają oparcia w jakichkolwiek dowodach. Argumentował, że postępowania zainicjowane przez powódkę pismami z dnia 16.06.2017 r., 26.09.2017 r., zostały zakończone decyzją o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 29.12.2017 r. Postanowienie to zostało zaskarżone przez powódkę i utrzymane w mocy postanowieniem SR w Kartuzach. W kwestiach szeregu innych zawiadomień składanych przez powódkę wydane zostały decyzje merytoryczne mające oparcie w przepisach prawa. Wszystkie postępowania toczyły się prawidłowo oraz terminowo. Pozwany podniósł także że podstawową przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa jest bezprawność działania, której ciężar wykazania spoczywa na powodzie. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek w postaci szkody i związku przyczynowego. Ciężar dowodu istnienia szkody i jej rozmiaru a także związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem wywołującym szkodę spoczywa na pokrzywdzonym (powodzie) zgodnie z ogólną

zasadą wyrażoną w art. 6 kc. Podobnie, zdaniem pozwanego, na powódce ciąży ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego i prezyzyjne określenie tego dobra. Obowiązkom tym powódka nie podołała poprzestając na gołosłownych i ogólnikowych twierdzeniach. W dalszej kolejności pozwany wskazał, że zgodnie z art. 417 in. 1 par 2 zd. 1 kc jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia sądowego jest stwierdzenie tej niezgodności we właściwym postępowaniu. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

C. B. w pismach kierowanych m.in. do Prokuratury Rejonowej w Słupsku zarzucała członkom władz Spółdzielni (...) w S., sędziom, prokuratorom, policjantom popełnianie różnego rodzaju przestępstw. W żadnym z postępowań nie zostały potwierdzone zarzuty, w żadnym też C. B. nie wskazała dowodów na poparcie swoich twierdzeń. We wszystkich postępowaniach bądź odmawiano wszczęcia śledztwa bądź umarzano postępowanie z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów.

Nie zapadło żadne orzeczenie stwierdzające niezgodność z prawem wydanych w postępowaniach karnych postanowień.

C. B. nie wskazała jakiego rodzaju krzywdę / szkodę poniosła w związku z wydaniem tych orzeczeń.

Powódka nie wyjaśniła dlaczego działania Prokuratury Rejonowej w Słupsku były jej zdaniem bezprawne.

Jak wynika przy tym z szeregu postanowień sądu (m.in. II Kp (...)SR w Sławnie, II Kp (...) SR w Słupsku, II Kp (...) SR w Kartuzach, XIV Kp (...) SR w Słupsku) orzeczenia Prokuratorów były przedmiotem zażaleń C. B. w wyniku czego zostały poddane kontroli sądów. Sądy nie stwierdziły, by zażalenia powódki były zasadne.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Skoro więc powódka twierdzi, że działania pozwanej były bezprawne, niezgodne z prawem, powinna te fakty udowodnić. Żadnych dowodów jednak nie złożono. Powódka nie uzyskała też w żadnym postępowaniu stwierdzenia niezgodności z prawem wydanych przez pozwaną orzeczeń.

Jej pisma – tak składane do sądu jak i do prokuratury zamiast dowodów zawierają jedynie gołosłowne zarzuty i niecenzuralne inwektywy.

Zasadą postępowania sądowego jest przedkładanie dowodów na poparcie swoich twierdzeń i dążenie w postępowaniu do wykazania prawdziwości swoich racji. Powódka tym obowiązkom nie podołała. Również po zwróceniu uwagi w odpowiedzi na pozew na brak jakichkolwiek dowodów na bezprawność, niezgodność z prawem działań Prokuratury Rejonowej w Słupsku oraz na brak sprecyzowania na czym polega krzywda powódki, powódka jedynie podtrzymała swoje wcześniejsze twierdzenia i inwektywy.

W istocie nawet samo złożenie do Prokuratury pism z zawiadomieniami o przestępstwie nie zostało przez powódkę udowodnione, gdyż załączone do pozwu zostały jedynie kserokopie, bez oryginalnych prezentat czy dowodów nadania.

Art. 417 in1 par 2 i 3 kc stanowi, że jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Jeżeli szkoda natomiast została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

W każdym więc wypadku, jeżeli powódka powołuje się na szkodę wynikającą z niewydania decyzji lub z wydania decyzji niezgodnej z prawem powinna przed wniesieniem pozwu uzyskać stwierdzenie tej niezgodności w odrębnym postępowaniu.

Na dzień wyrokowania powódka nie uzyskała takiego orzeczenia, a w każdym razie nie wskazała, by takie orzeczenie w odniesieniu do któregokolwiek z postępowań zostało wydane.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 6 kc a contrario należało orzec jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 kpc mając na uwadze, że powódka jako przegrywająca sprawę powinna zwrócić pozwanemu (Skarbowi Państwa) koszty zastępstwa procesowego. Koszty te, liczone od wartości przedmiotu sporu wskazanej przez powódkę wynosiły 5.400 zł. Sąd jednak uznał za zasadne zasądzić od powódki jedynie część kosztów w wysokości 1000 zł.

Na oryginale właściwy podpis